

bedst råd i deres erhvervsaktive periode, også skal forgyldes i deres alderdom, mens andre skal hutle sig igennem for en uanstændig lav folkepension.

Fordelingspolitik

Det gælder naturligvis ikke mindst, når de private pensionsordninger giver store fordele i kraft af, at andre lønarbejdere finansierer pensionsformuerne over skatterne.

Hvor man må sige, at det er rimeligt nok, at folk har mulighed for at *udjævne* deres livsindkomst ved at sætte noget til side, som kan supplere den ringe folkepension, så er det indlysende asocialt, når pensionsordningerne indebærer en *omfordeling* til fordel for de bedrestillede.

Og det er netop sådan, det fungerer i dag.

Sådan som skattereglerne er i dag, hvor indbetalinger og indskud til private pensionsordninger er fradragsberettigede, og hvor der ikke sker en løbende beskatning af renteindtægter og bonustilskrivninger, så sker der en kraftig subsidiering af pensionsordningerne.

Særlig grel bliver den fordelingspolitiske virkning, når pensionskasser og forsikringselskaber bliver i stand til kraftigt at forøge formueltilvæksten ved at investere i statspapirer.

Staten foretager en kraftig udstedelse af statspapirer for på den måde at finansiere underskuddet på statsregnskabet. Det er i sig selv med til at presse renten op og sikre en yderligere ubeskattet tilvækst i pensionsformuerne.

Denne måde at finansiere kasseunderskuddet på betyder altså, at der sker en kraftig gældsætning af lønarbejderne, som modsvares af en formueophobning hos pensionsopparerne. Samtidig udgør de løbende udgifter til renter og afdrag på statspapirerne et stadig stigende tryk på den disponible realløn, fordi disse udgifter modsvares af et højere skattetryk (eller af nedskæringer i den offentlige sektor, hvad der giver samme resultat).

Derfor er der al mulig grund til at gribe ind over for de private pensionsordninger. Men det må være ud fra et fordelingspolitisk synspunkt og ikke for at skaffe kapital til erhvervslivet.

En beskatning af pensionsordningerne vil givet, som nationalbankdirektøren siger, betyde, at staten vil få vanskeligere ved at få afsat sine papirer. Til gengæld vil behovet også være mindre, idet beskatningen vil være et betydeligt bidrag til at nedsætte kasseunderskuddet – på en fordelingspolitisk rigtig måde.

Forskellige beskatningsformer

I modsætning til den nuværende og den tidligere regering mener VS, det er rigtigt at beskatte den enkelte pensionskonto. Fjernelsen af fradragsretten for indbetalinger, den løbende beskatning af rente- og bonustilskrivningen og en engangsskat på de allerede opsparede midler vil fjerne ethvert skatte-subsidium fra pensionsordningerne.

Samtidig vil denne fremgangsmåde være temmelig enkel at administrere, og man vil have et system, hvor man undgår den form for skatteunddragelse, der består i, at man ved emigration helt unddrager sig beskatningen af pensionsformuerne.

Med disse indgreb vil man derfor have bragt pensionsordningerne hen til det, som er det rimelige:

- at give folk mulighed for at udjævne deres livsindkomst, uden at der sker en subsidiering fra andre skatteydere.

Det, at størsteparten af disse pensionsordninger er led i kollektive overenskomster, gør, at man må være yderst tilbageholdende med at gribe ind.

Derfor har VS sat det som et ufravigeligt krav, at der samtidig med indgrebet gives mulighed for at træde ud af ordningen. Dette må sikres gennem ændring af de eksisterende aftaler og om nødvendigt ad lovgivningsvejen.

Forslaget indebærer, at beslutningen om ophævelse af pensionsordningen sker kollektivt. Det forekommer at være det rigtigste, da pensionsordningen er et led i de overenskomstmæssige forhold.

Princippet skal her være, at både arbejder- og arbejdsgiverbidraget til en pensionsordning udbetales som løn og her naturligvis betragtes som almindelig skattepligtig indkomst.

Dette krav betragter VS også som ufravigeligt i forbindelse med et eventuelt indgreb af den type, som regeringen har været fremme med.

Bemærkninger til de enkelte punkter

Til punkt I

Den centrale skatteregel i de eksisterende pensions- og forsikringsordninger er muligheden for *udskydelse af beskatningen*. Det er dette, som giver mulighed for den store kapitalophobning, og fradragsretten for indbetalingerne og den udskudte skattebetaling af renter og bonus betyder, at andre over skatterne må finansiere de offentlige udgifter.

Det er denne udskydelse af beskatningen, VS vil ophæve.

Til punkt I, 1